

Prima instanță - Judecătoria Cahul, sediul Central (jud. : I. Gorlenco)

Instanța de Apel - Curtea de Apel Cahul (jud. : R. Petrov, N. Bondarenco, S. Pilipenco)

ÎN C H E I E R E

4 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Nina Vascan
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Elit- Bus”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Elit-Bus” împotriva Societății cu Răspundere Limitată și Parascovia Rusu cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 14 martie 2019 a Curții de Apel Cahul, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Elit- Bus” și menținută hotărârea din 21 august 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central

c o n s t a t ă :

La 20 noiembrie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „Elit- Bus” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Tudor & Oli-Tur” și Parascovia Rusu solicitând încasarea sumei de 121 451,22 lei, ca efect al neexecutării /rezilierii contractului de transportare auto de călători nr. 1 din 25 aprilie 2017 și suma de 6 109,15 lei cu titlul de dobândă de întârziere și încasarea în mod solidar a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată a menționat că, la 25 aprilie 2017 între Societatea cu Răspundere Limitată „Tudor & Oli-Tur” și Societatea cu Răspundere Limitată „Elit-Bus” a fost încheiat contractul de transportare auto de călători nr. 1, pentru perioada 25 iunie 2017-1 septembrie 2017.

În perioada respectivă Societatea cu Răspundere Limitată „Elit Bus” urma să facă garantat 7 curse tur-retur, pentru care trebuia să fie remunerată cu suma de 154 000,00 lei (7 X 22 000,00).

La 24 iunie 2017 Rusu Parascovia, administratorul Societății cu Răspundere Limitată „Tudor & Oli-Tur”, a comunicat telefonic reclamantul, că nu mai are nevoie de serviciile reclamantului și că în scurt timp o să despăgubească Societatea cu Răspundere Limitată „Elit Bus”, pentru rezilierea contractului, ca parte vinovată.

Reclamantul a reiterat că, prin acțiunile Societății cu Răspundere Limitată

„Tudor & Oli-Tur" a fost cauzat un prejudiciu Societății cu Răspundere Limitată „Elit Bus", prin neîncasarea de venituri ca rezultat al refuzului altor oferte parvenite la reclamant ca efect al contractului semnat cu aceasta.

Până la 11 iulie 2017 nu a primit alte confirmări, respectiv Societatea cu Răspundere Limitată „Tudor & Oli-Tur" urma să-i despăgubească.

Reclamantul a menționat că, a expediat în adresa pârâtei somația de executare a obligațiilor.

Ca urmare a somării administratorul Societății cu Răspundere Limitată „Tudor & Oli-Tur" a telefonat reclamantul și în urma discuțiilor, au ajuns la înțelegerea achitării unei despăgubiri în mărime de 25 000 lei.

Ulterior, Rusu Parascovia și-a revizuit poziția expediind în adresa reclamantului un răspuns la somație.

Fiind contactată telefonic, Rusu Parascovia i-a comunicat că se va clarifica până la sfârșitul lunii octombrie 2017, însă ulterior aceasta nu a mai reacționat la apelurile reprezentanților acestuia,

Societatea cu Răspundere Limitată „Elit Bus" a indicat că conform calculelor venitul pe care urma să-l obțină întreprinderea ca efect al contractului de transportare auto de călători nr. 1 pentru perioada 25 iunie 2017-1 septembrie 2017, este de 121 451.22 lei.

Prin hotărârea din 21 august 2018 Judecătoria Cahul, sediul Central cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Elit-Bus", s-a respins ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că, în cererea de chemare în judecată reclamantul a indicat că deși au fost garantate 7 curse tur-retur, o astfel de mențiune în contract dintre părți nu se regăsește și nici nu este posibil de interpretat din careva clauze contractuale.

Instanța de fond a reținut că, chiar dacă, data rezilierii contractului de transport auto de călători nr.1 survine la 8 iulie 2017, în lipsa clauzei contractuale privind numărul de curse garantate și perioada curselor, reclamantul nu poate pretinde la repararea prejudiciului material, deoarece nu este clar de când aparține acest prejudiciu material, până la data de 8 iulie 2017 sau după această dată.

A constatat că, deși reclamantului îi revenea sarcina probațiunii sub aspectul dovedirii prejudiciului material nu a întreprins nici o măsură pentru a demonstra 7 ture tur-retur garantate, astfel că, în situația în care a invocat un argument în susținerea poziției sale urma să țină cont de prevederile art.118 alin (1) din Codul de procedură civilă.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe la 3 septembrie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Elit-Bus" a declarat apel împotriva hotărârii din 21 august 2018 a Judecătoria Cahul, sediul Central solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 14 martie 2019 a Curții de Apel Cahul a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Elit-Bus" și menținută hotărârea din 21 august 2018 a Judecătoria Cahul, sediul Central.

La 27 mai 2019, Societatea cu Răspundere Limitată „Elit-Bus" a declarat recurs împotriva deciziei din 14 martie 2019 a Curții de Apel Cahul și a hotărârii din 21 august 2018 a Judecătoria Cahul, sediul Central solicitând admiterea

recursului, casarea hotărârilor menționate și emiterea unei noi hotărâri de admiterea a cererii de chemare în judecată.

Recurentul a declarat cerere de recurs în temeiul art.432, alin.(2) lit. a) și c) care statuează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea.

În motivare a indicat că, instanța de apel fiind investită cu controlul legalității actelor emise de prima instanță, nu s-a expus asupra unor argumente din apel, a dat o interpretare greșită probatoriului și circumstanțelor examinate de prima instanță, fapt ce a dus la încălcarea art.6 &1 din Convenție.

Recurentul a indicat că instanțele investite cu judecarea fondului la examinarea cauzei nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată. Instanța eronat a constatat că contractul a fost reziliat după 14 zile de către Societatea cu Răspundere Limitată „Tudor & Oli-Tur” la 8 iulie 2017. La materialele dosarului nu există careva demersuri de desfacere a contractului din condițiile Codului civil, astfel că contractul de fapt și de drept a încetat la 1 septembrie 2017.

Instanța de apel a interpretat greșit conținutul contractului, valabilitate și data rezolvirii astfel că, concluziile sunt neîntemeiate și emise cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Recurentul consideră că, instanțele investite cu judecarea fondului nu au calificat corect din punct de vedere juridic acțiunea cu care a fost investită, ceea ce a dus la emiterea unei soluții greșite.

În motivarea deciziei instanța de apel s-a redus la însușirea motivelor și concluziilor date de instanța de fond. A ignorat normele speciale aplicabile speței și ca urmare a emis o decizie arbitrară și neîntemeiată.

Prin referința depusă la 10 iulie 2019, Societatea cu Răspundere Limitată „Tudor & Oli-Tur” a recursul Societății cu Răspundere Limitată „Elit-Bus” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, iar soluția emisă de instanțele ierarhic inferioare este întemeiată și legală. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Cahul a pronunțat dispozitivul deciziei la 14 martie 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de ieșire, instanța de apel a expediat participanților la proces, copia deciziei motivate la 3 aprilie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei, la materialele cauzei lipsesc.

Cererea de recurs a fost declarată la 27 mai 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de

fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Elit-Bus” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „Elit-Bus”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru

Nina Vascan

Dumitru Mardari